

IJsland 2010

We hadden IJsland al langer op ons verlanglijstje staan en omdat het vanwege de bankproblemen in IJsland wat goedkoper zou zijn, besluiten we op korte termijn dit eiland te bezoeken. Dus zo snel mogelijk de vliegtickets geboekt bij de goedkoopste aanbieder en dat is de Iceland Express. We kiezen voor een verblijf van 14 dagen. Ai! Al snel blijkt dat IJsland helemaal niet zo goedkoop is. Vooral hotels, restaurants en huurauto's hakken er flink in. Zelfs het kleinste autootje kost € 100 per dag! De keuze is dan ook snel gemaakt: zoveel mogelijk kamperen, Knorr-zakken vanuit Nederland mee en lopen.

Bij de reisorganisatie De IJslandspecialist boeken we de Laugavegur. Dit is de populairste en misschien ook wel de mooiste trekking van IJsland. Hij duurt inclusief twee halve reisdagen in totaal zes dagen. Vier wandeldagen dus. Je slaapt in berghutten en de bedoeling is dat je zelf je slaapzak en al je eten meedraagt in je rugzak. Wij boeken er een dag bij om rondom het startpunt Landmannalaugar een dagwandeling te maken. Ook boeken we bij de IJslandspecialist een huurauto voor de eerste drie dagen waarin we de zuidkust willen verkennen. Een Fiat Panda (of iets vergelijkbaars) voor € 80 per dag. Een koopje! De laatste dagen willen we met het openbaar vervoer het binnenland verkennen.

Tegenslag

Het eerste probleem dient zich aan als we vier dagen voor vertrek een e-mail van de Iceland Express ontvangen met de mededeling dat onze terugvlucht met tien uur vervroegd is. Bovendien vliegen we niet rechtstreeks naar Rotterdam-The Hague Airport, maar via Luxemburg. Dit betekent dat we op de slotdag ons geplande bezoek aan de natuurlijke warmwaterbron de Blue Lagoon moeten laten vervallen. We worden hier niet blij van! Op de weersvoorzichten zien we dat het de eerste dagen in IJsland regenachtig zal zijn. Jammer, maar helaas! Gelukkig gaan we de eerste dagen nog niet wandelen.

Op donderdag 5 augustus reizen via een omslachtige route naar Rotterdam-The Hague Airport waar we bij het inchecken horen dat onze vlucht van 22.40 uur met een uur vertraagd is. Geen onoverkomelijk probleem denken wij nog, maar dan weten we nog niet wat ons boven het hoofd hangt! Inmiddels heeft Vincent een reisleadercollega ontmoet waarmee het gezellig bijpraten is. In Cuba hadden we haar ook al ontmoet.

Om 23.40 uur worden de passagiers met spoed gemaand in te stappen. "Wat hebben ze ineens een haast?" denken wij nog. Al snel komt de aap uit de mouw. Als we kort voor middernacht naar de startbaan taxiën kan er nog maar weinig mis gaan zou je denken, maar als we twee minuten na middernacht klaar staan om op stijgen deelt de piloot ons zonder te lachen mee dat de verkeersleiding geen toestemming geeft om te starten. Wat is het probleem? Er is een verordening die het starten en landen op dit vliegveld na middernacht niet toestaat. En dat op straffe van een boete van 60.000 dollar. Op zo'n moment denk je even dat je in een slapstick of een verborgen cameraprogramma terecht bent gekomen. Iedereen zit ongelovig te grinniken en om zich heen te kijken. Helaas blijkt het geen grap te zijn.

We stappen uit en halen onze rugzakken weer van de band. Gelaten wachten we op verdere informatie. Na drie kwartier komt de mededeling dat we naar een hotel gaan. Niet met bussen, maar met gewone taxi's. Het duurt dus even voordat iedereen in het hotel is. Gelukkig zat het toestel niet vol met maar 92 passagiers. De laatste taxi is voor ons, in de lobby van het hotel is een lange rij passagiers nog bezig in te checken. Uiteindelijk liggen we om 3 uur in bed. Twee uur later gaat de wekker alweer omdat we met de eerste vlucht mee kunnen. Bij de receptie ligt een ontbijtpakketje klaar. Daar hebben de twee receptionisten de afgelopen uren hard aan gewerkt. Petje af voor ze!

Vrijdag 6 augustus Vík en papegaaiduikers

We vertrekken iets over zevenen. Ze zullen aan boord weinig verkocht hebben, want iedereen ligt te slapen. Rond 8 uur IJslandse tijd landen we, het is hier twee uur vroeger dan in Nederland. We pinnen wat IJslandse Kronen (1 euro = 155 kronen). Daarna halen we de huurauto op, een knappe Toyota Yarius met vier deuren. De Fiat Panda was zeker vergeven. Via weg 41-43 rijden we langs de Blue Lagoon naar Grindavik waar we boodschappen doen voor de komende dagen. Het wordt ons in de supermarkt al snel duidelijk dat het IJslands een taal is waar we zelfs met de grootste moeite geen touw aan vast kunnen knopen. Gelukkig zijn er genoeg IJslanders die het Engels wel machtig zijn en ons graag willen helpen. Verder gaat het over de 427 langs de kust in oostelijke richting. Het is een verlaten zwart/grijze lavaweg die door een typisch landschap slingert. Het ziet eruit als een drooggevallen zeebodem. Omdat er zo nu en dan wat regen valt en de wind behoorlijk fris is lunchen we bij Kleifarvatn in de auto. Na de lunch slaat het weer volledig om: harde wind en slagregens beuken op de auto. We doen een dutje omdat we niet bepaald uitgeslapen zijn en dan ineens is het weer ook weer rustig.

We bezoeken ons eerste thermische gebied waar de stoom aan alle kanten opstijgt uit de borrelende poelen. In het gehucht Eyrarbakki doen we even een bakkie voordat we bij Sel-foss op de ringweg nr. 1 belanden, de belangrijkste weg van IJsland die de hele kust van IJsland volgt. De meeste toeristen beperken zich tot dit rondje. Het is een goed onderhouden tweebaansweg van in totaal 1340 km. De wegen die met een 'F' aangegeven staan, zijn onverharde wegen waar je met een gewone huurauto niet mag rijden. Only 4Wdrive dus! Bij de indrukwekkende Seljalandsfoss stoppen we even. "Foss" staat voor waterval. Dit is een bijzondere, want je kunt er achterlangs lopen. Door een mooi landschap rijden we verder naar het kustplaatsje Vík. Op de kaart lijkt het een hele plaats, maar het is in feite maar een dorp met zo'n 300 inwoners (2010). Toch heeft het een belangrijke functie. Het is de uitvalsbasis voor een bezoek aan de Mýrdalsjökull-gletsjer en je kunt op de hoge kliffen papegaaiduikerkolonies van dichtbij bekijken.

Er is een mooie camping waar we onze tent opzetten voor 1000 kronen. Iedere camping op IJsland heeft vanwege het wispelturige weer een grote keuken waar je je potje kunt koken. Soms is er een kookvoorziening, maar in dit geval koken we op onze eigen benzinebrander. Het is er gezellig druk en al gauw maken we kennis met een Frans/Engels stel en hun zoon die met het openbaar vervoer heel IJsland verkennen. 's Avonds nemen we ze mee naar de papegaaiduikers boven op de kliffen. Overdag zijn deze vogels op zee om vis te vangen, maar in de schemering keren ze terug. De klim is behoorlijk pittig maar de moeite waard. We zijn de enigen. Van zeer dichtbij kijk je zo in de nesten en de grappig uitzijnde vogels scheren vlak over onze hoofden als we op de rand van de klif zitten. Om kwart voor twaalf liggen we in onze tent, heerlijk droog en warm. Het is even inkomen, deze eerste nacht; lig je er net in, ben je weer iets uit de auto vergeten!

Zaterdag 7 augustus Gerði

Het is hondenweer bij zo'n 14 graden. Ingrid is van slag. Ze heeft haar oude en nieuwe lenzen per ongeluk bij elkaar gegoooid en het enige toilet heeft geen wc-papier! Het zit even tegen. Na het ontbijt is het inpakken en wegwezen tussen de buien door. Het weer is echt afschuwelijk: stormachtige wind, veel regen en slecht zicht. We gaan verder oostwaarts waar we in Kirkjubaejarklaustur een koffiestop inlassen. Om het moreel wat op te vijzelen trakteren we onszelf op iets lekkers bij de koffie en de warme chocolademelk.

Van hier naar Skaftafell rijden we door een gebied dat vroeger berucht was vanwege het gevaarlijke karakter. We passeren een aantal gletsjers. Al het smeltwater van de Vatnajökull gletsjer stroomt door dit vlakke gebied naar zee. In november 1996 werd deze vlakke door een vulkaanuitbarsting overspoeld met water dat ijsblokken van soms tien meter hoogte meevoerde. De bruggen in dit gebied werden zwaar beschadigd of weggedrukt door de ijsblokken waardoor de ringweg tijdelijk onderbroken was.

We gaan even kijken op de camping bij Skaftafell, maar voor de kampeerders bestaat de kookvoorziening slechts uit een mager afdak waar de wind en regen nog steeds vrij spel hebben. Bovendien is de hoge prijs exclusief douche. Dit wordt het dus niet!

Als we verder rijden komt de zon zowaar even door. Wat maakt dat een verschil! Snel bezoeken we de nabij gelegen gletsjer Svínafellsjökull. Zelfs tussen de kale rotsen groeien hier nog mooi gekleurde plantjes (zie foto 05). We rijden door naar het Jökulsárlón. Dit is het ijsmeer waar in 2002 de James Bond-film 'Die Another Day' is opgenomen. Hiervoor werd de verbinding met zee afgesloten waardoor het gehele meer dichtvroor. Omdat het voor de afwisseling een keer niet regent nemen we de tijd om van dit spectaculaire natuurverschijnsel en de rondzwemmende zeehonden te genieten. Achteraf blijkt dit een goede keus geweest te zijn. Het is waanzinnig mooi, maar ook waanzinnig koud door alle grote ijsblokken.

We rijden nog een half uurtje door op zoek naar een camping. In het gehucht Gerði vinden we een nieuw guesthouse met een kampeerveld dat normaal gesproken uitzicht op de oceaan heeft. Nu het alweer fiks regent, zakt de lust om de tent op een zompig veldje op te zetten tot een dieptepunt. Als de eigenaar ons de woonkeuken laat zien blijken daar ook twee kleine kamers te zijn. De keuze is snel gemaakt en voor 35.000 kronen (± € 22,50) nemen we een kamertje. We richten onze slaappleaats in en installeren ons met pinda's en cup-a-soup in de aangenaam verwarmde keuken. Wat kunnen vier muren met een dak erop en een kachel toch een verschil maken! Na zo'n lange dag liggen we er om kwart voor tien al in. Ingrid in het bed en Vincent als een ware gentleman op de kampeermatjes.

Zondag 8 augustus Reykjavík

Na een zeer goede nachtrust en een smakelijk ontbijt keren we terug naar de realiteit. Het is nog steeds smerig weer. Dit gehucht is onze meest oostelijke bestemming en daardoor tevens ons keerpunt. Vandaag is Reykjavík ons einddoel. Het eerste uur zien we geen enkele auto, alleen maar schapen en paarden die het slechte weer trotseren. We rijden terug langs het ijsmeer waar nu een druilerige mist hangt. Gelukkig hebben we hier gisteren al uitgebreid rondgekeken en gefotografeerd. Bij Skaftafell aangekomen is het inmiddels droog geworden en we besluiten de wandeling naar Svartifoss te maken. Dit is een mooie waterval die over enorme basaltkolommen stroomt. Voor de zekerheid trekken we onze regenjacks aan, maar gelukkig blijft het droog. We zijn heel tevreden over dit uitje, eindelijk wat beweging. Naarmate we westelijker rijden wordt het steeds lichter. De volgende stop is bij Núpsstaður waar we het kleinste en een van de laatste turfkerkjes van IJsland bezoeken. Het is gebouwd rond 1200. Vincent stoot zijn hoofd en luidt de noodklok.

We rijden verder. Voor de afwisseling nemen we afslag 208/209. De smalle weg gaat door een glooiend landschap waar we de enige levende wezens lijken te zijn. We zijn ons er van bewust dat we hier beter geen pech kunnen krijgen. Op een heuveltop met mooi uitzicht lunchen we in de auto. Tevreden kijken we om ons heen. We komen weer op de rondweg nr.1 bij Laufskálavarða, waar allemaal steenmannetjes bij elkaar staan. De volgende stop is bij de gletsjer Sólheimajökull vlak voor Skógar. Hier ontmoet Ingrid, uiteraard bij toeval, een oud-collega. Omdat het weer nu echt goed is stoppen we ook nog even bij de Skógarfoss, met 62 meter een van de mooiste watervallen van IJsland en het officiële eindpunt van de populairste trekking. Vincent gaat snel in z'n eentje omhoog naar de top omdat de tijd begint te dringen; de huurauto moet terug.

Bij weg 250 slaan we af richting de 261 omdat dit volgens de reisgids een mooie route is, maar eigenlijk is het een gewoon landbouwgebied met vooral veel paarden. Die houdt men hier voor de hobby en om aan te geven dat men het goed heeft. Het is inmiddels stralend weer. Een kilometer of 10 voor Reykjavík zien we vanuit de auto een mooi rotsachtig landschap liggen. We besluiten een kijkje te gaan nemen en nemen weg nr. 39 die bij Bláfjöll de snelweg verlaat. We gaan in zuidelijke richting en zijn de enige auto die hier door dit maan-

landschap rondrijdt. De hele omgeving bestaat uit lavarots waartussen veel groen mos groeit. We maken wat foto's en keren om terug naar de hoofdweg.

Rond zes uur arriveren we in Reykjavík waar we vrij soepel de weg naar de kolossale en perfect geregelde camping annex jeugdherberg vinden. Het scheelt dat Vincent hier in 2000 al eens geweest was. Snel zetten we de tent op waarna Vincent de auto op het 55 kilometer verder gelegen vliegveld inlevert. We hebben in die drie dagen 1.000 kilometer gereden. De airportbus brengt Vincent terug naar Reykjavík en zet hem voor de camping af.

Snel maken we wat te eten want we hebben nog genoeg te doen voor we morgen met onze meerdaagse trekking beginnen. Zo moeten we nog uitzoeken wat we niet en wel meenemen. Wat niet meegaat kunnen we bij de receptie opslaan voor 400 kronen per dag. We reserveren een taxi naar het busstation voor morgen omdat we erg vroeg moeten vertrekken. Bij de geboekte trekking hoort een voedselpakket en dat zou op de camping afgeleverd moeten zijn. Het is er echter niet door een misverstand, maar het zal morgen bij het busstation afgeleverd worden. Er toch niet helemaal gerust op kruipen we onze slaapzakken in. Morgen zien we wel verder

Maandag 9 augustus Landmannalaugar

De wekker gaat om kwart voor zes af. Waren we nu met vakantie of op strafkamp? We geven de spullen die niet meegaan af bij de receptie (die 24 uur per dag geopend is) en vertrekken zonder ontbijt met de taxi naar het BSI busstation. We zijn een beetje gespannen vanwege de vraag of het voedselpakket er zal zijn. Als het er niet is hebben we een probleem want bij de berghutten is geen eten te koop. Bij aankomst op het busstation is de persoon met het voedselpakket nergens te bekennen en om kwart over zeven vertrekt de bus. Maar dan rijdt er ineens een oude bestelwagen naar onze bus. Het ding blijkt vol te staan met voedselpakketten. Na wat gezoek ziet Vincent met vet gedrukte letters een bekende naam op één van de dozen. Het is een behoorlijk grote en zware doos. Als we dat allemaal over onze rugzakken moeten verdelen wordt dat nog een hele sjouw.

Onze bus richting Landmannalaugar vertrekt. We hebben een paar goede plaatsten voorin. Het weer is zonnig en de route over de F26-weg is prachtig. De 4Wdrive-bus doet tevens dienst als postwagen. Hier en daar gooit de chauffeur postpakketjes en kranten in de berm. De gravelweg gaat onder andere langs de meest actieve vulkaan van IJsland, Mount Hekla. Met een paar tussenstops en rivierdoorwadingen doen we er in totaal vijf uur over. Landmannalaugar ligt in een pittoresk dal aan de voet van een oud lavaveld op 580 meter hoogte. Overal staan gekleurde tentjes en twee oude Amerikaanse schoolbussen die dienst doen als café en minimarkt. Het is in feite een groot outdoordorp. Wij krijgen twee matrassen op de zolder van de berghut. Naast ons liggen twee mensen die dezelfde trekking gaan doen, maar dan via reisorganisatie SNP en voor heel wat meer geld. Eindelijk kunnen we checken wat er in ons voedselpakket zit. Het is ontzettend uitgebreid maar dan blijkt dat er voor de extra dag die we geboekt hebben niets is meegekomen. Bij de waardin van de hut kan Vincent zonder problemen mobiel met de lokale bergsportvereniging bellen. Zij gaan over de voedselpakketten en beloven dat het voedsel voor de extra dag morgen met de bus mee zal komen.

Na onze lunch die we in de zon nuttigen, besluiten we om naar de top van de Bláhnúkur (945 m) te klimmen. Deze berg ligt pal naast de camping. Het pad is zo nu en dan steil, maar niet echt moeilijk. Het uitzicht tijdens de klim van 365 meter is ronduit spectaculair. In de diepte zien we duidelijk dat de camping aan de voet van het Laugahraun (=lavaveld) ligt. Het ongeveer 2,5 km lange Laugahraun bestaat voor een groot deel uit obsidiaan, ook wel lavaglas genoemd. Het is een halfedelsteen. Dit is uit verschillende kraters afkomstig. De hoofdkrater bevindt zich op de helling van de rode 881 meter hoge Brennisteinsalda. Van hieruit stroomde de zeer dikke lava in een 15 meter dikke laag in 1447 het dal in. Het lavaveld ligt er nu nog steeds zo bij.

Vanaf de top hebben we een fantastisch 360 graden uitzicht. Via de achterkant van de Bláhnúkur dalen we af en vinden onze weg door het lavaveld terug naar de hut.

Een van de aantrekkelijke dingen hier is de grote warmwaterbron waar je vanaf de hut over houten plankiers naar toe kunt lopen. Nu de zon nog schijnt maken we er graag gebruik van. Het is een poel van zo'n zestig à zeventig centimeter diepte. Precies diep genoeg om zittend op de bodem te relaxen terwijl de stoom om je heen opstijgt. Na dit ontspannende bad koken we in de grote keuken van de hut ons potje en eten het buiten in de avondzon op. Nu de zon ondergaat, koelt het snel af.

Dagtocht naar Skalli

Na een heerlijke nachtrust en dito ontbijt gaan we om half tien op stap. Er gaat één rugzak met eten, drinken en warme kleding mee op deze dagtocht. We lopen naar de achterkant van de kleine bergtop Skalli en vandaar dezelfde route terug omdat dit volgens de gids het mooiste deel van de route is. De kleuren van het gesteente variëren van geel en roestbruin naar rood. Het is een lust voor het oog en de camera. Al snel zijn we de enige wandelaars in dit kleurrijke maanlandschap. Dit maakt de wandeling nog net iets specialer. Hier en daar lopen bergbeken waarvan de oevers begroeid zijn met een bijna fluoriserende mossoort. Het pad klimt als een spiraal omhoog over de flanken van Skalli. Eenmaal boven hebben we een fantastisch uitzicht op de Torfajökull gletsjer. Gezeten op een paar stenen genieten we van een lange lunchpauze.

Op de terugweg komt een jong stel met gigantische rugzakken omhoog geklommen. Ze hebben hun complete kampeeruitrusting bij zich en in elke hand dragen ze ook nog eens plasticzakken met hun voedselvoorraad. Het lijkt ons niet bepaald handig. De jongen gaat overduidelijk gebukt onder het grote gewicht, maar hij laat zich niet kennen. Vrolijk zegt hij ons gedag en worstelt zich op slappe sportschoenen omhoog. Als we verder afdalen en even later omhoog kijken is het tweetal nog niet ver gevorderd. Wij zijn blij dat we toch voor de overnachtingen in hutten gekozen hebben.

Tegen vieren zijn we terug bij de hut waar we natuurlijk meteen in de warmwaterbron springen. Heerlijk...Het eten voor de extra dag dat we nog misten is inmiddels ook aangekomen. Na het bad genieten we in de zon van de snacks die in het pakket zitten. Cup-a-soup, crackers met brie en zowaar gerookte ham.

Landmannalaugar – Hrafninnusker 10 km

Vandaag gaan we met onze trekking beginnen. In totaal leggen we in vier dagen tot het eindpunt Þórsmörk 55 km af. Met wat passen en meten weten we alles in de rugzakken te krijgen. Met al het eten erbij zijn ze behoorlijk zwaar geworden. Om kwart over negen gaan we van start, ook nu is het weer perfect met volop zon. Het eerste uur lopen we door het zwarte lavaveld Laugahraun. Het is redelijk vlak en daardoor dus ideaal om de spieren warm te lopen. Al zien we de eerste stoompluimen ofwel fumarolen uit grond opstijgen. Fumarolen zijn gasbronnen met stoom die kooldioxide, waterstofsulfide en waterstof bevatten. Is er ook zwavel aanwezig, dan gaat het om solfataren.

We klimmen alsmaar hoger en hoger en hebben constant de prachtigste uitzichten. Vlak voordat we aan een hele steile klim moeten beginnen, lunchen we heerlijk gezeten in de zon. Het is met 17 graden prima bergwandelweer. Na de steile klim komen we op een enorme vlakke terech waar halverwege een kleine gedenksteen staat. Een 25-jarige Duitse jongen is hier een paar jaar geleden overvallen door mist en verdwaald. Hij heeft het niet overleefd. En dan te bedenken dat hij bijna bij de veilige hut was! Zo in de zon lopend is dat bijna niet voor te stellen. Langs de route staan op zichtafstand steeds palen om de route aan te geven, maar dit werkt natuurlijk alleen als het zicht voldoende is.

Na een lange geleidelijke klim staan we op de vlakke top (1128 m) van de Hrafninnusker vanwaar we wat lager de Fí hut Höskuldsskáli zien liggen. Na een dag afzien natuurlijk een heerlijke aanblik! De laatste vijftien minuten is het alleen nog maar afdalen tot we op 1036 meter bij de hut aankomen. Hrafninnusker betekent 'obsidiaan' en de grond ligt hier dan ook bezaaid met stukken gitzwart obsidiaan (vulkanisch glas). Het eerste dat de waardin ons vertelt is dat de waterpomp kapot is en er dus geen water is om te koken, te wassen en het toilet door te spoelen. Wel kunnen we een stukje afdalen waar een paar stroompjes lopen. Het water van het tweede stroompje is schoon en drinkbaar volgens de waardin. Nadat we onze bedden hebben uitgezocht in een kamer vol stapelbedden dalen we gewapend met twee waterzakken af naar de riviertjes. Als we daar toch zijn, frissen we ons meteen een beetje op.

Omdat het nog steeds redelijk weer is beklimmen we de naburige top Söðull (1132 m) voor een nog mooier uitzicht over het brede dal (zie panoramafoto). De poging van Vincent om een ijsgrot te vinden mislukt om de doodeenvoudige reden dat de grot ingestort schijnt te zijn. De zon gaat onder, het koelt af maar in de hut is het aangenaam warm door de geothermische stoom. Het wordt zelfs zo warm dat de ramen op een kier moeten. Ons eten bestaat wederom uit een cup-a-soup en een gevriesdroogde maaltijd van een goede kwaliteit. Het is van het Noorse merk Real Turmat. We drinken zo min mogelijk want net als in Landmannalaugar is ook hier het toilet buiten. En reken maar dat het koud is zodra de zon onder gaat!

Hrafninnusker – Álftavatn 11 km

De dag begint met een miezerige mist. We vertrekken om half tien met onze regenjacks aan. Na het doorsteken van een dal missen we een paal en zijn even de weg kwijt. Zo gemakkelijk gaat dat dus. We vinden het pad terug en passeren het ene na het andere riviertje. Veel klimmen en dalen dus, maar we hebben geen idee hoe het landschap om ons heen er uitziet. Als we afdalen tot in een soort kloof staan we ineens voor een ijstunnel waarvan je niet kunt zien hoe diep hij is. We stoppen om wat te eten en maken wat foto's van de tunnel en een ijsbrug. Aangestoken door onze fotosessie komen andere trekkers onze kant op en maken ook hun foto's. Natuurlijk worden er grappen gemaakt over de duistere ijstunnel. "Het is de shortcut naar een warmwaterbron," beweert er een. Hij heeft de lachers op zijn hand.

We lopen verder tot aan de rand van het plateau. Hier begint op 925 meter hoogte de lange afdaling die ons naar een rivier 300 meter lager brengt. Vooral met onze zware bepakking is dit een aanslag op je knieën, maar onze wandelstokken bewijzen goede diensten. Tijdens de afdaling trekt de lucht open en zien we eindelijk de rivier en het meer waar we heen moeten. Er is geen brug over de rivier dus de schoenen en sokken worden verwisseld voor de Teva's. Het is even zoeken waar we het beste kunnen doorsteken. Niet iedereen is goed voorbereid dus er worden hier en daar wat stokken uitgeleend om de rivier zonder om te vallen door te kunnen steken.

Na deze ijskoude doorsteek is het nog 2,3 km naar de Álftavatn-hut. 'Vatn' betekent zowel 'meer' als 'water'. De hut is op 549 meter prachtig gelegen aan het gelijknamige meer. Wij verblijven in de splinternieuwe hut waar we tot onze aangename verrassing een privé vierpersoonskamer krijgen. Hier ontmoeten we het aardige stel Lise en Claus uit Denemarken en we spreken af om morgen samen op pad te gaan. Om de feestvreugde te verhogen beweert de waard dat het morgen gaat regenen. Voorlopig genieten wij volop van onze gevriesdroogde sweet and sour chicken.

Álftavatn – Emstrur 16 km

Het regent inderdaad. Vincent was zo slim om zijn regenbroek in Arnhem te laten liggen en Ingrid zo aardig om haar broek aan hem uit te lenen omdat ze zelf een goede poncho gebruikt. Met frisse tegenzin gaan we van start. Al snel moeten de schoenen uit om de Bratthálskvísl-rivier door te waden. Het lijkt nog kouder dan gisteren. We passeren de Hvanngilhut en gaan tegen een straffe wind in naar de voetbrug over de Kaldaklofskvísl. Inmiddels is

het gestopt met regenen. Niet veel later moeten de schoenen toch weer uit om de brede Bláfjallakvísl door te steken. Dit water is zo koud dat het pijn doet aan je onderbenen. Een collega van Ingrid omschrijft dit later heel treffend “alsof al het vlees van je botten gevreten wordt.” Hierna gaat het pad over een grote vlakte waar je bij droogte serieuze zandstormen kunt hebben. Wat een geluk dat het zand niet droog is vandaag! Niet veel later komt achter een berg ineens de Emstrur-hut in zicht. We bevinden ons op 490 meter hoogte.

Ons zaaltje heeft tien twee-persoons stapelbedden. We zijn met in totaal tien mensen en we hebben al het idee dat het vol genoeg is. Twee Denen, vier Duisters, twee Italianen en wij. We kunnen het goed met elkaar vinden. Na een cup-a-soup en wat snacks besluiten we nog een wandeling te gaan maken. De Denen en Italianen gaan mee. Zonder rugzak maken we een schitterende rondwandeling van een uur langs de Markarflótsgljúfor. Dit is een meer dan honderd meter diepe kloof waar een woeste rivier doorheen stroomt. Bij terugkomst wacht ons een verrassing. De waardin heeft gisteren van een groep IJslandse vrouwen de ‘leftovers’ gekregen. Het is zoveel dat ze het wel met ons groepje wil delen. En zo zitten wij even later van een paar borden met zalm te smullen.

Emstrur – Þórsmörk 16 km

De laatste dag van de trekking alweer. De zon schijnt, al zou het volgens de waardin de hele dag regenen. Om kwart over negen gaan we van start, maar niet nadat we nog even naar de vulkaan staren die dit voorjaar het hele Europese vliegverkeer lam legde. De route maakt eerst een slinger naar het oosten, naar een voetbrug over de Fremri-Emstruá. Deze woeste rivier ontspringt uit de Merkurjökull gletsjer die we in de verte zien liggen. Met behulp van een vast touw moeten we een klein stukje afdalen tot aan de brug. Daarna buigen we naar het zuidwesten af en is het op een paar mooie stukken na vooral kilometers vreten door een kaal landschap.

We zijn benieuwd naar de laatste rivierdoorsteek want die schijnt, horen we van iedereen, de diepste te zijn van allemaal. Als we bij de Þröngá aankomen, zien we nog net waar onze voorgangers oversteken. Dat scheelt weer zoekwerk, maar evengoed blijft het spannend want er staat een sterke stroming en het water reikt tot boven de knieën. Het is verleidelijk om de rivier op het smalste punt over te steken, maar dat is ook het diepst. Waar de rivier breder is, is het tevens ondieper en dus veiliger om door te steken. Onze doorsteek gaat goed, maar helaas gaat het regenen. Snel schuilen we onder een paar bomen waar we onze schoenen aan kunnen trekken.

De overgang in het landschap had niet groter kunnen zijn. Na dagen over lava getrokken te hebben, lopen we nu door een echt berkenbos, het Þórsmörk (het 'bos van Þór'). Nou ja, bos: het groeiseizoen op IJsland is zo kort dat bomen zelden hoog worden. Er bestaat een IJslandse mop die zegt dat als je verdwaalt bent in het bos je even rechtop moet gaan staan om de weg terug te vinden!?

Na een uur lopen slaan we automatisch af naar Þórsmörk. We zijn in de regen al aan de pittige afdaling begonnen als we er achter komen dat we verkeerd lopen. Dit is niet goed voor het moraal. Vanuit de struiken wordt Ingrid door de man met de hamer aangevallen. Ze zit er helemaal doorheen. Er zit niets anders op dan terug te klimmen naar de splitsing. Vandaar zou het nog vijftien minuten lopen zijn over een jeeppspoor tot aan de Austurleið-hut in het Húsadalur. Het wordt een half uur afzien voor Ingrid.

Elk jaar in juli is deze hut met camping het toneel van de ‘Ultra-marathon’ renners. De 55 kilometer waar wij nu vier dagen over gelopen hebben rende de 27-jarige Þorbergur Ingi Jónsson in 2009 in niet meer dan 4:20:32 uur! Uiteraard zonder bagage en fotocamera!

Dit gebied inclusief de camping en de hutten lag dit voorjaar kort na de beruchte aswolk bedolven onder een laag as van tien tot dertig centimeter. Met man en macht is er gewerkt om het hele gebied schoon te vegen voordat het toeristenseizoen zou beginnen. Hier en daar

zien we nog wat kleine asresten, maar verder hebben de schoonmakers goed werk geleverd. Evengoed besloten de IJslanders zelf massaal hun vakantieverblijf hier te cancelen. Ze willen niet naar een gebied dat minder mooi is dan ze gewend zijn en daarom is het hier nu zo rustig. Wij vinden het allang best. Sterker nog: dankzij die afmeldingen was er voor ons plaats in de hutten, want we hadden erg laat geboekt!

Na het inchecken, zoeken we onze hut op. Op zolder is nog plaats genoeg en de losse matrassen zijn comfortabeler dan de smalle stapelbedden beneden. Om te beginnen haalt Vincent bij de receptie het barbecue-pakket op dat hier met de bus bezorgd is. Onze beloning voor vier dagen hard werken. Ook dit is onderdeel van het geboekte trekkingpakket. Onze verwachtingen worden ruimschoots waargemaakt. In de doos vinden we wederom wat lekkere snacks, een vleespakket en een aardappelsalade. Ook dit keer vinden we een overschot van sommige zaken. Wat moet je nu met twee komkommers en vier doosjes lucifers? Na de eerste trek gestild te hebben, zoeken we de douche op. Deze is helaas bezet, maar een aardige IJslander wijst ons de weg naar een warme en gratis openluchtdouche. Dit blijkt een gouden greep te zijn. Wat een zaligheid, we weten niet eens meer wanneer we voor het laatst gedoucht hadden!

Helemaal fris beginnen we aan de bbq. Het smaakt allemaal prima. Het enige dat ontbreekt is een fles wijn om op de goede afloop te drinken, maar dit gemis wordt niet veel later al goed gemaakt. 's Avonds ontmoeten we een Nederlands stel dat we al eerder in Landmanalaugar hadden gesproken. Met zijn vieren wisselen we verhalen uit onder het genot van hun Southern Comfort likeur. Inmiddels hebben we besloten dat we morgen vanwege de slechte weersvooruitzichten niet op de middagbus willen wachten, maar de bus van half negen nemen.

Zondag 15 augustus terug naar Reykjavík

Als de bus vertrekt, rijdt de onderhoudstruck veiligheidshalve mee tot en met de eerste brede en diepe rivierdoorsteek. Zo kan hij ons in geval van nood lostrekken. Soms sta je er van te kijken wat die four Wheel drive bussen (en hun chauffeurs!) hier allemaal kunnen! Na een stuk of acht kleinere rivierdoorsteken zijn we terug op ringweg nr.1. Hier stappen we over in een gewone bus die bestuurd wordt door een zeer potige blonde dame. In haar handen lijken alle rugzakken en tassen niets te wegen. Om half één zijn we bij het BSI-busstation in Reykjavík. Hier kopen we meteen de buskaartjes voor morgen. Op de camping zetten we de tent tussen de buien door op. We eten wat, checken onze mail en gaan vroeg slapen. Morgen moeten we vroeg opstaan. We gaan met het openbaar vervoer de Gouden Cirkel doen, misschien wel het meest toeristische traject van IJsland.

De Gouden Cirkel en Kerlingarfjöll

De wekker gaat al om kwart voor zes. Nat pakken we de tent in en halen nog net de bus die ons naar het busstation brengt. Hier drinken we nog even een warme chocola en koffie. Onze bus vertrekt om acht uur. We hebben voor de busmaatschappij Sterna gekozen omdat zij een uitgebreidere route en langere stops hebben. De eerste stop is bij het Þingvellir National Park. Het is een belangrijke historische plek. De Vikingen stichtten hier in 930 het eerste democratische parlement. Jaarlijks kwamen alle IJslanders hier bij elkaar om bijvoorbeeld nieuwtjes uit te wisselen en recht te spreken. Er stond nog niets op papier en dus moesten elk jaar weer alle wetten opgenoemd worden. Buiten dat is het landschappelijk een prachtig gebied. We krijgen hier ruim een uur om rond te kijken en voor het eerst zien we busladingen met toeristen. Onze chauffeur spreekt geen woord Engels, maar omdat wij direct achter hem zitten legt hij aan ons op een klok uit hoe laat we weer zullen vertrekken. Vincent roept dat vervolgens naar achteren.

De tweede stop is bij de beroemde Geysir. In feite werkt deze geiser bijna niet meer, maar de buurgeiser Strokkur heeft het stokje overgenomen. Ongeveer elke zes minuten heeft deze een uitbarsting waarbij hij een fontein van 15 tot 30 meter hoogte produceert. Er zijn altijd

weer bezoekers die in de wind gaan staan voor de beste foto, maar ook voor de beste douche, dit tot grote hilariteit van degenen die aan de veilige kant staan. Er is een bezoekerscentrum, maar dit is in feite een touristtrap waar je eerst door een grote souvenirwinkel geleid wordt om vervolgens entree voor het infocentrum te moeten betalen. Aan deze commerciële uitbuiting doen wij niet mee.

De derde stop is bij Gullfoss, een 32 meter hoge tweetraps waterval die zeer de moeite waard is en ook nog eens gratis te bezoeken. Ooit wilden ze hier een waterkrachtcentrale bouwen, maar gelukkig zijn die plannen niet doorgedaan. Toeval bestaat niet wordt er wel gezegd, maar Vincent begint daar nu toch aan te twijfelen. Wat is het geval? Hij ontmoet hier een ouder echtpaar dat hij jaren geleden in een Canada-groep had. Maar nog toevalliger is het dat hij dit echtpaar in 2008 ook al ergens in Tibet tegenkwam. Na een kort gesprek nemen we weer afscheid tot de volgende ontmoeting, waar en wanneer die ook zal zijn.

Vanaf hier laten we de geciviliseerde wereld – en daarmee de busladingen met toeristen – achter ons. Het asfalt van weg nr.35 gaat over in het gravel van de F35. Voor gewone huurauto's dus verboden terrein. Het landschap is overweldigend desolaat. Donkergrijs van de lava met daartussen wat groene begroeiing en natuurlijk nergens een huis te bekennen. Onze bedoeling is om naar het gehucht Hveravellir te gaan en daar een dag te wandelen. Na een paar uur verlaten we de 'hoofdweg' en slaan rechtsaf voor een busstop. We zijn aangenaam verrast als we na twintig minuten in een hele mooie omgeving bij wat huisjes aankomen. Als we ook nog een mooi tentenveld langs een rivier ontdekken, beginnen we te twijfelen of we met de bus wel verder moeten gaan.

Snel winnen we informatie in bij de jonge waard die nog een student blijkt te zijn. Hij vertelt dat er in dit geothermische gebied wandelroutes te over te zijn die allemaal op een grote wandkaart terug te vinden zijn. Ook hebben ze losse wandelkaartjes om mee te nemen. Nu we weten dat er voldoende informatie voorhanden is, is de keus niet moeilijk meer. Na een kort overleg hakken we de knoop door. We laten Hveravellir voor wat het is en blijven hier in het bergmassief Kerlingarfjöll op 740 meter hoogte. Morgen zal blijken of we de juiste beslissing genomen hebben.

We zetten de tent neer op een mooie plek vlak naast een picknicktafel en maken alvast een verkennend rondje. De omgeving is werkelijk prachtig. Als we naar een bergkam klimmen, zien we twee gigantisch ijsvlaktes liggen. De Langjökull en de Hofsjökull. De laatste is 995 km² groot! Ter vergelijking: de provincie Utrecht meet 1.500 km².

Het Kerlingarfjöll bergmassief is eigenlijk pas in 1941 in kaart gebracht. Daarvoor dacht men altijd dat dit gebergte dé ideale plek voor de zwaarste criminelen was om zich in te verbergen. Nog steeds is het (gelukkig) niet ontdekt door het grote toerisme alhoewel steeds meer wandelgroepen het gebied weten te vinden. Tijdens het avondeten praten we uitgebreid met een sympathieke Poolse fietser die in zes weken tijd al in de verste uithoeken van IJsland is geweest. Eén keer heeft hij zijn fiets zelfs over een afstand van 15 km door het zand geduwd en bij een doorsteek is hij helemaal kopje onder gegaan Petje af, in het laatste geval letterlijk!

Kerlingarfjöll

Onze laatste echte dag hier. Tijdens het ontbijt spreken we twee Duitse vrouwen die juist uit Hveravellir komen. Ze vonden het daar helemaal niets. Ofwel, het lijkt erop dat wij de goede keus gemaakt hebben door hier te blijven. Om half tien gaan we van start. Om te beginnen volgen we route 2 (zie kaart). Er hangt een lichte mist en het zicht is minimaal. De wind waait in onze rug als we naar 1070 meter klimmen. Het is ijzig koud. Vlak bij een fumarol vinden we een eetplek uit de wind. Bij vlagen wordt ons een blik op het rood gekleurde gesteente gegund. En als de mist optrekt en de zon steeds beter door komt, gaat er letterlijk een wereld voor ons open. Overal om ons heen zien we witte rookpluimen uit de berghellingen opstijgen.

Het geheel ziet er spectaculair uit. Als we van dichtbij in zo'n minikrater kijken, zien we dat de modderachtige substantie flink borrelt, oftewel: het kookt. Onder onze schoenen zit inmiddels een dikke laag kleefklei. De zon schijnt nu volop wat de kleuren nog mooier uit laat komen. We hebben nu ook zicht op de hoogste toppen in dit massief waarvan de hoogste 1477 meter is. Ook kijken we op een steile gletsjer die vol zit met diepe spleten. Het landschap is werkelijk onbeschrijfelijk mooi!

Tot onze verbazing zien we daar ineens twee mensen over lopen. Met de verrekijker ontdekken we dat het een Duits stel van de camping is. Met volle bepakking op weg naar de volgende hut. Of ze hebben heel veel verstand van gletsjerspleten of ze hebben dat totaal niet en spelen met hun leven. Gezien het feit dat ze daar zonder stijgieters en touwen lopen, vermoeden wij het laatste. We houden ze met de verrekijker een kwartier in de gaten en zien dat ze nu zelf ook in de gaten hebben dat ze gevaarlijk bezig zijn. En hoewel ze de gletsjer bijna overgestoken zijn, schuifelen ze toch tergend langzaam voetje voor voetje het hele stuk terug naar de rand van de gletsjer waar ze de veiligheid van het vaste gesteente terugvinden. Wijzelf klimmen langs de voet van de gletsjer om onze route te vervolgen. We slaan naar rechts af om route nr. 7 te doen. Dit is een loop van zo'n 500 meter die door het mooiste gedeelte gaat. Uiteraard maken we veel foto's want we zijn het erover eens dat dit geothermische gebied uniek is.

Na veel zoekwerk vinden we route nr. 9, maar omdat we daarvoor een te diepe rivier moeten doorwaden, laten we dit verder maar zitten. Het is duidelijk dat alleen de mooie routes worden onderhouden. Wél kijken we nog even bij de hotpool waar je met vier man in kunt zitten. Voor preutse mensen is het niet geschikt want er is geen kleedhokje. Tegen vijf uur beginnen we over een jeepspoor met de terugwandeling in gezelschap van de Poolse fietser die voor de verandering eens gaat lopen. Het is een saai stuk. Anderhalf uur later zijn we terug op de camping. Ingrid is opgebrand en duikt meteen onder de douche.

Inmiddels hebben er weer wat fietsers hun tenten bij de onze opgezet. Er zijn nu in totaal acht fietsers waaronder een Nederlands stel. Sowieso zien we relatief veel rondtrekkende fietsers tijdens onze reis. Zolang je over de binnenwegen kunt fietsen lijkt het ons wel mooi, maar het fietsen over de ringweg nr.1 trekt ons totaal niet vanwege het verkeer dat regelmatig langs je heen raast. Om nog maar te zwijgen van de slagregens en tegenwind. 's Avonds eten we pasta boulognese van Knorr met tonijn uit blik. Heerlijk!! Sommige mensen slaan uitgebreid aan het koken, maar wij knippen iedere avond weer tevreden een Knorr-zak open.

Woensdag 18 augustus Terug naar Reykjavík

De Sterna-bus haalt ons pas om kwart over drie op, dus we hebben alle tijd. We beginnen met een heel relaxed ontbijt aan de picknicktafel in de ochtendzon. Zo kunnen we de tent goed laten drogen, want die hebben we niet meer nodig. Na alles ingepakt te hebben geniet Ingrid op het terras van de camping van de zon en een tijdschrift en Vincent heeft nog vier uur om route nr. 9 te verkennen. Dit is het eerste deel van de wandelroute om het Kerlingarfjöll bergmassief heen, een trekking die drie dagen duurt. Rond twee uur is hij weer terug op de camping waar we op het terras onze laatste cup-a-soup nuttigen en van de zon genieten.

Precies op tijd vertrekken we in een klein busje met maar vijf passagiers, waaronder een oude Deen die per fiets reist. Dat wil zeggen, hij fietst alleen op asfalt. Op de F-wegen laat hij zich liever per bus vervoeren. Tegen acht uur zijn we terug bij het BSI-busstation van Reykjavík waar we voor morgen alvast twee buskaartjes naar het vliegveld kopen. Een stadsbus brengt ons naar de camping. Voor ons gemak hebben we hier tien dagen geleden één van de twee houten hutjes gereserveerd, zodat we de laatste ochtend de tent niet hoeven af te breken. We moeten namelijk idioot vroeg op om onze vervroegde vlucht van half zeven te halen. De wekker hebben we op half vier gezet.

Donderdag 19 augustus Terug naar Arnhem

De taxi staat op tijd klaar zodat we ruim op tijd zijn voor de airportbus van half vijf. Achteraf hadden we het veel later op kunnen staan want bij aankomst op het vliegveld blijkt onze Iceland Express-vlucht naar Luxemburg met twee uur vertraagd te zijn! Alle andere maatschappijen hebben geen vertragingen, behalve de onze. We hebben het nu helemaal gehad met deze maatschappij. Dat was eens maar nooit weer. Het enige voordeel is dat we nu op ons gemak kunnen ontbijten. Als we naar de gate lopen komt Ingrid er achter dat ze haar paspoort kwijt is. Grote paniek natuurlijk en we lopen terug naar de douane- en handbagagecontrole. Al vrij snel komt ons een douanebeambte tegemoet met het paspoort in zijn hand. Ingrid kan weer lachen.

Na de tussenlanding in Luxemburg is het nog maar 50 minuten naar Rotterdam. Vandaar met de bus, trein en bus om thuis te komen. We kijken ondanks de problemen met Iceland Express terug op een hele mooie reis mede door de reisorganisatie De IJslandspecialist die de autohuur en de trekking prima georganiseerd had. Dit land smaakt naar meer!